

מה מרטיץ את

שתי נערות. המישטרה ייחסה לו את רצח ליאונור בן-לולו מטבריה ועירית יעקבי מקיבוץ מעגן-מיכאל. גוויותיהן העירומות של השתיים נמצאו בחדר שים אוקטובר נובמבר 1975 באיזור המועד לפורענות, שבין קיסריה לנתניה.

המישטרה לא הצליחה להשיג ראיות מספיקות לשני מקרים אלה, אך בינתיים התברר כי חליוה נאשם בכמה

בגלל מעשים מגונים שעשה חליוה בנערה שהיתה כאותו זמן חברתו. הוא נידון לשנתיים מאסר על תנאי.

אולם העונש איננו מרתיע אנשים מסוג זה. אילו יכלו לחשוב בהגיון ולשלוט על מעשיהם, לא היו מגיעים כלל לבית-המישפט. כאשר הם נתקפים כרחף הסוהף אותם, אין הם מסוגלים לחשוב על העונש או על התוצאה הקשה של המעשה, הם

ונוגע בכל חלקי גופן. הוא אמר להן, כרי להשיג את המבט הארוטי בעיניים ואת הביטוי הארוטי של הגוף, עליו להביאן למצב-הרוח המתאים. הוא היה מנשק, מלטף ולפעמים אף הגיע למגע מיני מלא עם הבנות. כל אותו זמן שבו צילם אותן במצלמתו בגלוי, צילמה אותן בסתר גם מצלמת הווידאו שלו. היו נערות שפרצו בכבי וברחו מהמקום. אחרות חיכו נבוכות לסיום הצילומים ולא חזרו לשם עוד. אבל היו גם נערות שנהנו, ביקשו תשלום עבור התמונות וחזרו מרצונן שוב.

גרנות אסף לעצמו אוסף מרשים של תמונות-עירום מסוגים שונים, של מאות נערות, רובן קטינות. ברשותו נמצאו גם 150 קאסטות וידאו, שבהן הסריט את הנעשה בחדרו.

בית-המישפט מצא אותו אשם בכמה מעשים מגונים בקטינות, בעילת קטינות והשגת תמונות-עירום וסירטי וידאו במימה. בית-המישפט גם קבע כי איכותן של התמונות שצילם גרנות היתה ירודה ביותר ולא יכלה לשמש לצרכים מסחריים. הצילום היה לסיפוק יצרים פרטיים של הנאשם, קבע השופט קווארט. גרנות נידון לשנתיים מאסר בפועל ושנה מאסר על תנאי.

לא מזמן שוחרר גרנות. המתקרב לגיל 60, ממאסרו. השבוע נעצר שוב. הפעם פירסם מודעות שבהן חיפש רוגמניות לציור. גם הפעם הבטיח תשלום גבוה עבור שעתיים של רוגמנות. מסתבר, כי השיטה עברה בהצלחה מרובה גם הפעם. תורים של "רוגמניות" צבאו שוב על פתח הבית בגבעתיים, שם מתגורר כיום "הצייר". הוא קיבל את הנערות לראיון והחל כנראה נוגע בהן, כדי להשיג את האפקט הררוש לו לצורך הציור.

מה מריץ אדם לא צעיר, אינטליגנטי, ובעל אמצעים, שוב ושוב אל זרועות הנערות והחוק? מדוע לא קנה גרנות את המין והעירום אצל פרוצות, בסכום נמוך יותר וללא סיכון? נראה כי התשובה איננה מיוחדת לגרנות. הוא רק אחד מצבא גדול של סוטי-מיין, השבויים כירי יצריהם, ואינם יכולים לשלוט באופן רציונאלי במעשיהם.

סוטי-מיין הרגילים מופיעים ככרדי ניקה העיתונאית כמעט מדי יום. גברים המוצאים את סיפוקם המיני כאינסון של נשים ונערות, במעשים מגונים כילדות וילדים, בחשיפה מינית ברחוב ובסוגים אחרים של סטיה מינית, אנשים אלה יכולים להיות פתטיים או מסוכנים וקטלניים. שלמה

צלם-פורנו גרנות פיתיון לטיפשות

ישראליות, התנדב גרנות לספק מיצר זה להכרה, תמורת תשלום. לגרנות, שהוא אדם משכיל, היו גם הסברים אמנותיים-פילוסופיים למע-שיו. הוא סיפר לנערות, כי סוג זה של אמנות קיים כבר מאות שנים, וכי גם ליאונורו דה-זינצ'י נהג לצייר נערות בתנוחות ארוטיות ולהציג את היופי המיוחד שבהן.

מבט ארוטי בעיניים

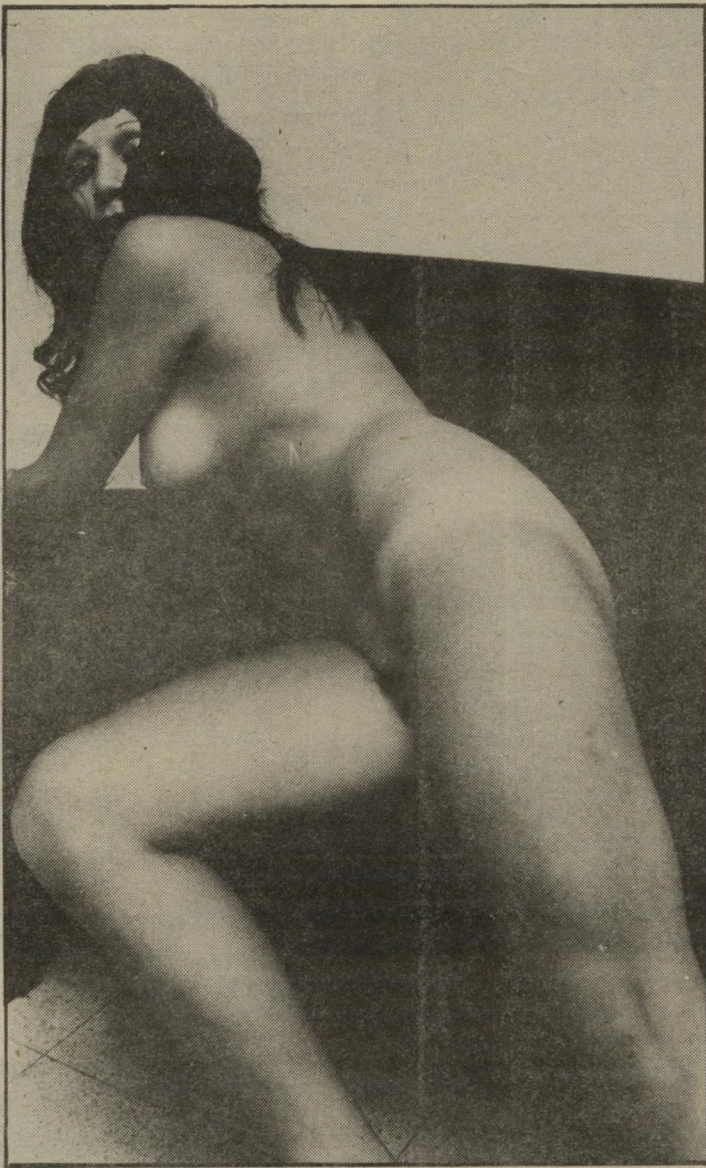
ה מודעות הצליחו מעל למשור-ה ער. מאות נערות, כעיקר בגילים 14-15, הגיעו לרידתו של גרנות. חלק גדול נסוג מייד, כאשר ראה את התמונות-לדוגמה שהציגו לפניו, אך רבות אחרות הסכימו. השיטה שהמציא גרנות כונתה על-ידי השופט שמואל קווארט "פיתיון לטיפשות", אך פעלה בהצלחה מרובה. נערות רבות תמימות, תאבות-בצע, או חסרות מעצורים, הסכימו להצטלם.

גרנות היה מצלם אותן תחילה בבגדי-הים שהביאו מהבית, אך מייד היה אומר כי הגיורה או הצבע של בגדי-הים אינם מתאימים למסרתו. הוא הציע לנערות שני צעפים שקופים, כדי להתעטף בהם במקום בגדי-הים. לנערות הוקצתה פינה בחדר, שהיתה לכאורה נטרת מעיניו של הצלם. שם יכלו להתפשט ולהתלבש בפרטיות. אולם כפינה זו היתה מוצנעת מצלמת וידאו, אשר צילמה את הנערות, בלי ידיעתן, בכל תנועה אינטימית שלהן. כאשר חזרו לחדר וישבו על הספה, היה הצלם מזיז אותן לתנוחות שונות

מישהי כתבה על תיבת-ההוראר של צלם הפורנו דניאל גרנות, וזירות, רוצה זיונים. הכותבת צדקה רק חלקית. אילו רצה דניאל גרנות מגעים מיניים עם נשים, לא היה צריך להיכנס לכל הסכך של מודעות בעיתונים. הכנת רקע והסתכנות כפלילים. הוא יכול היה, תמורת אותו סכום כסף שהוציא על הונאת נערות תמימות ולכידתן ברישתו, להשיג את מיני למכביר. מה שהריץ אותו השבוע שוב אל הסתכנות עם החוק, היה דחף חולני המגיע סוטי-מיין ומסכך אותם שוב ושוב באותן עבירות.

לפני ארבע שנים, בהיותו עדיין עולה חדש בארץ, פירסם גרנות מודעות בעיתונים, שבהן הזמין נערות יפות כדי להצטלם כאופן נועז. הוא הבטיח תשלום נדיב עבור שירותיהן. כאשר הגיעו הנערות למישרו במרכז תל-אביב, מצאו מישרד מכובד למראה. בתחילה היתה אפילו מוכרה, שישבה בחדר הקדמי והוריקה את הבנות לגבי הגררש מתן. היא הראתה להן אלבומי תמונות, כדוגמה, והסבירה להן את התנאים הכספיים.

גרנות, שהיה אז בן 56, נראה צעיר בהרבה מכפי גילו, ועשה רושם של אדם עדין ותרבותי. הוא הסכים לבנות שהסכימו להצטלם לפי התנאים הללו, כי התמונות מיועדות לקטלוג היוצא בגרמניה ושנועד להציג תמונות ארוטיות של נערות מטיפוסים שונים. הלקוחות, המציעים בקטלוג, יכולים להזמין את התצלומים הנבחרים על ידם, תמורת תשלום. מכיוון שבקטלוג הנוכחי לא היו טיפוסים של נערות

סוטי-המיין

וכמה מיקרי אונס אחרים. השיטה שפיתח היתה שיטת הטרמפים. הוא נהג לחכות בטרמפיאדות ולהציע לנערות ללוותן לביתן. מישפטו נקבע לנובמבר 1976, אך הוא הצליח לברוח מבית-המישפט ונעלם למשך שבוע. הוא הקפיד את מישטרת-ישראל, שערכה חיפושים ומארכים לאנס הנודע בכל חלקי הארץ. גם בכריחתו זו הצליח לחזור על סטייתו ואנס תיירת שלקח טרמפ במכונית. את המכונית גנב קודם לכן מאשה נכה.

חליוה נתפס לבסוף והואשם גם על האונס הנוסף שביצע בכריחתו. הוא נידון בבית-המישפט המחוזי בירושלים

מרוכזים אך ורק בדחף המניע אותם. חליוה חזר למעצר בטרם עברה שנה ממישפטו הראשון, והפעם נאשם בשני מיקרי אונס. הוא עשה הסכם עם התביעה, הודה באונס אחד ובמעשה מגונה, אחד, ונידון לשבע שנות מאסר. הוא ריצה בפועל חמש וחצי שנים ושוחרר ב-1976.

גם אחרי כל המעשים הללו מצא לו נערה צעירה שהעריצה אותו ואהבה אותו, קרובה מישפחה בשם אילנה אברג'יל, שאיתה נהג במשך ארבעה חודשים כג'נטלמן מושלם. היא הופתעה מאוד, כאשר הגיעה המישטרה ועצרה אותו בחשד של אונס ורצח

חליוה מייצג את הסוג השני של סוטים בצורה קיצונית.

הצעת הסירוס נשכחה

חליוה הוא גבר נאה וחסון. לא היה לו כל קושי להשיג נערות שתמסרנה לו מרצונן. היו לו חברות וידידות שאהבו אותו ונמשכו אליו. אבל כבר משנת 1969, כאשר היה עדיין חייל בשירות חובה, הסתכך בעבירות של תקיפה על רקע מיני. בגיל 21 הסגיר אותו אביו למישטרה